

лата вода. Малъкъ бѣхъ тогава. Куражътъ ми бѣ малко.

Дълго чувахъ да тупти яката дрѣновица по окосената ливада и отъ тамъ разбирахъ, че борбата между двата противника продължава. Най-сетне Русафъ започна да ме вика.

Когато отидохъ та погледнахъ — какво щешъ. Смокътъ лежи на две половини смазанъ. Само върхътъ на опашката му леко се повдига.

Вечерята занесохме смока въ общината. Сбра се цѣло село да го гледа и се чуди. Никой до тогава не бѣше виждалъ такъвъ синурникъ. Кметъ по онуй време бѣше дѣдо Горчо. Той потупа Русафа по рамото и рече: „Браво, бе юначе! Че ти си смазалъ царя на синурниците!“

Ала колкото и юнакъ да бѣ Русафъ, трѣбва да бѣше се уплашилъ, защото вечерята го втресе. Но на горски човѣкъ болката минава лесно, като на куче.

Много години следъ това Русафъ паси селския добитъкъ. А когато годинитѣ му натегнаха, повика си на си Смаила, днешниятъ говедаръ, взе си сбогомъ и си замина въ Сърпица. На Димитровъ день си тръгна. Цѣло село излѣзе да го изпрати. Като че не говедаръ, а царъ изпращаха. И какви ли не дарове го дариха нашенци. Че докато Русафъ съ добитъкъ вървѣше, добиче вече зянь не стана, болестъ чердата не налази, нито пѣкъ въ сушави дни говедата въ село върна гладни.

Е. Кювлиевъ

СБОГОМЪ ЛѢТО!

Сякашъ бѣше сънь чудесенъ, —
колко скоро се измина,
а те чакахъ, чакахъ, лѣто,
съ трепетъ цѣлата година.

Като живи сж въ сърдце ми
споменитѣ скжпи, свидни, —
спомени за днитѣ лѣтни —
дни на радость, дни безгрижни.

Спомнямъ дивнитѣ балкани,
небесата ведросини; —
спомнямъ горскитѣ поляни,
пълни съ ягоди, малини.

И рѣчицата пѣнлива
съ вироветѣ хладни, чисти,
гдето плувахме щастливи
въ днитѣ знойни и лжчисти.

И нощитѣ, кога спѣхме,
горе въ мандрата при дѣда,
гдето пѣй, шуми, буботи
непрестанно водопада.

Сбогомъ, лѣто позлатено,
сбогомъ, топли дни чудесни!
Сбогомъ, ведъръ сводъ небесенъ
и звѣнливи птици пѣсни!

Георги Костакевъ